

ærede Minister, og dersom mine Ord i saa Henseende skulde kunne misforstaaes, saa tillader jeg mig nu at rette dette. Jeg vil ikke opfordre her til, idetmindste ikke i dette Dieblit. Den høitærede Justitsminister oplyste — idet han iøvrigt, saavidt jeg forstod ham, gav mig Ret i det Væsentligste af mine Betragtninger —, at Grunden til, at dette Endringsforslag var fremkommet, var et Ønske, som var yttret af forskjellige Underrettsdommere, for hvem det vilde være en Behagelighed — jeg tror, det var dette Udtryk, som den høitærede Minister brugte — at faae at vide, hvorledes Overretten havde dømt i de Sager, som de paagjældende Underdommere havde paakjendt i første Instants. Naar en Underdommer har haft en Sag under Paakjendelse, saa kan jeg saa godt forstaa, at han følger denne med Interesse, og at det er en Behagelighed for ham at faae at vide, hvorledes Overretten kjender i denne Sag, naar den er bleven appelleret til Overretten; men naar den høitærede Minister udtalte, at det for Underrettsdommerne ikke var let at efterspore, hvorledes Overretten dømmer i saadanne Sager, som de have paadømt i første Instants, saa tillader jeg mig at tro, at Sagen dog forholder sig noget anderledes. Det er efter min Mening den letteste Ting af Verden for Underdommerne at faae dette at vide, naar det interesserer dem. De behøve kun at bære sig ad paa samme Maade, som Bladene bære sig ad for at faae Kundskab om de affagte Domme, hvilke jo, naar de have en mere almindelig Interesse, findes refererede i Bladene kort efter, at de ere affagte. Der er Funktionærer, som, naturligvis mod et passende vederlag, give saadan Underretning, og det med al den Paalidelighed, som er ønskelig. De ere i en saadan Stilling, at de fra første Kilde have Adgang til at kjende Dommene. Paa denne Maade faae Bladene Underretning derom og betale derfor, men kun, saavidt jeg veed, et meget lille, ja, Gebyr kan man ikke falde det, men det er et ubetydeligt vederlag, der gives derfor, og den Underdommer, som har samme Interesse, behøver kun at betale derfor for at sikre sig saadan Assistance, saa faar han ganske let, hvad han ønsker. Men jeg maa vedblivende sige, at, da der ikke er Tale om, at en Forantaltning som denne kan være en i Almindelighed nyttig Institution for Underdommerne, kan jeg ikke se, at der kan være Anledning til at stemme, for at disse Berge udgives for at staae Underdommeren den omtalte Behagelighed. Jeg kan derfor ikke give dette Forslag min Stemme, men agter at stemme imod det, og skal henstille til Andre, som maatte have fulgt denne Diskussion, og som maatte have dannet sig en Mening derefter, at gjøre det Samme.

Man stred i sin Tid stærkt for, at Ansøgere skulde kunne faae meddeelt de Erklæringer, som Autoriteterne havde afgivet over deres Andragender, og man har ogsaa stridt for, at Underordnede, som enten havde et Ønske at faae gennemført, eller hvem der mødte Noget paa deres Vej, som de ikke havde ventet, kunde faae fuld Bistand eller i alt Fald temmelig tilstrækkelig Bistand om, efter hvilke Erklæringer dette var hændet. I Analogi med dette paa det mere private Omraade foregaende forekommer det mig at være et meget naturligt Ønske, naar Underdommeren ønsker at vide, hvorledes hans Embedsgjerning, Udførelsen af en Dom, bliver behandlet paa de senere Stadier. Det er i Virkeligheden kun i Analogi med, hvad der sker administrativt mellem de forskjellige Myndigheder, som give hinanden Erklæringer nedad og opad over, hvad der sker paa det administrative Omraade ligeoverfor Privat. Nu er det meget rigtigt, hvad det ærede Medlem, der sidst talte, sagde, at hver enkelt Underdommer kunde arrangere sig med en Skriver i vedkommende Overret og formaa den Vedkommende til, naar der forelaa en Dom i en civil Sag fra hans Jurisdiktion, at sende ham en Afskrift deraf; men naar nu et saadant Ønske fra Underdommeren er billigt og rimeligt og ganske i Analogi med, hvad der sker i den øvrige administrative Verden, hvorfor skulde man da paalægge eller, jeg vil sige, paabyrde Underdommerne et saadant Gebyr til den vedkommende Skriver, som vil blive betydeligere for dem, end det vil blive for Staten, og desuden ikke vil give dem den Sikkerhed for, at Arbeidet bliver saa nøjagtigt og præcist udført, som det vil kunne udføres, naar det sker efter Justitsministerens Forbring til de Vedkommende. De 700 Kr. ere altsaa ganske vist at betragte som en Slags Forhøielse af Kontorholdsbillegget til samtlige Underrettsdommere i hele Landet, men vil for Statens Vedkommende kun blive meget faa Kroner, hvorimod det, naar de selv skulde udrede Beløbet, blev mere, uden at give dem den Sikkerhed for deres Ønskers Opnaaelse og Udførelse, som nu vil ske. Saaledes har jeg opfattet Spørgsmaalet, og jeg kan derfor ikke andet end være fuldt enig med den høitærede Minister i hans Forslag, som jeg ogsaa haaber, vil blive vedtaget her i Thinget. Hvorvidt det iøvrigt skulde være rigtigt at gaa videre, og hvilke finansielle Resultater det vilde føre til, skal jeg som sagt ikke udtale mig om, da det slet ikke ligger for, og det ærede Medlem har heller ikke i den Henseende egentlig villet bringe Stoffet til Behandling, forsaavidt det maa antages at ligge for. Jeg holder mig kun til det foreliggende Endringsforslag. Det Ønske, der har baaeret det frem fra Underdommerne, er efter min Mening billigt. Det kan afhjælpes paa en overmaade billig Maade fra Statens Side, hvorfor da ikke afhjælpe det?

Berg: Det er om Endringsforslaget under Nr. 43, at jeg gjerne vilde sige et Par Ord.